

Jenni

Nainen, 1984

CFS/ME-potilas

Neljä vuotta sitten tapahtui se, minkä olin ajatellut olevan "pahinta mitä voi tapahtua" - sairastuin johonkin mille ei löytynyt syytä. Olin todella sairas, mutta kukaan ei tiennyt mistä on kyse. Suurta huolta ja epävarmuutta kesti yli kaksi vuotta ennen kuin sain diagnoosin, CFS. Se oli toisaalta helpotus, toisaalta elinkautinen tuomio.

Vieläkin on vaikea ymmärtää, miten paljon elämä on muuttunut sairauden myötä. Menetin rakkaan harrastuksen ja "henkireiän", liikunnan. Se on minulle edelleen tosi kipeä asia. Menetin tietynlaisen varmuuden elämässä - on vaikea tehdä suunnitelmia tulevaisuuteen, kun en edes tiedä mikä vointini on viikon tai kuukauden päästä. Yritän silti uskaltaa suunnitella ja haaveilla, ettei elämä kapene liikaa.

"Kun on kuukausia ollut neljän seinän sisällä vankina, osaa arvostaa sitä, että pystyy käymään kaupassa ja joskus vaikka konsertissa."

Olen siitä onnekas, että pääsin Suomen parhaan CFS-lääkärin vastaanotolle ja sain lääkityksen, joka nosti minut jaloilleni. Kun on kuukausia ollut neljän seinän sisällä vankina, osaa arvostaa sitä, että pystyy käymään kaupassa ja joskus vaikka konsertissa.

Vähitellen olen toipunut osatyökykyiseksi, mikä on parantanut elämänlaatuani. Kuitenkin se, että käyn muutamana päivänä viikossa töissä, tarkoittaa, etten viikolla juuri muuhun kykenekään. Vaikka olen onnellinen tämänhetkisestä toimintakyvystäni, on tämä silti kaukana siitä, kun olin terve. Minulla ei ole koskaan energinen, harvoin erityisen hyväkään olo. Suurin haaveeni on, että jonain päivänä olisin taas terve.